

Még mielőtt elmennénk Pestről, fölkutatom a ladikost, aki a túlpartra szállított át néhány napja. Előadom neki, mi az elhatározásom, kétszer mondom el, az első után csak hitetlenkedik. Keressen nekem egy embert, egy megbízható embert, aki fölvisz napnyugta után a hegyre, fölvezet, egyenesen a Blocksbergre. Mosolyog, mint az olyan hengegő, aki azt állítja, felhőt is baszott már. Olyan megbízható, jól megnyomja ezt a szót, megbízható ember, aki napnyugta után visz oda valaki ostobát, nincsen. Nincsen olyan kíséret. Ugyanis nagymértékű kockázat van. Ha magányosan sétál föl az illető arra a hegyre, egyáltalán nincsen arra biztosíték, hogy leér. Ha kísérettel merészkedik föl, az sem biztos, hogy fölért. Az ott nem pokol, csak mások az élet törvényei. És a szabályokat mi határozza meg? A pénz? Nem, nem a pénz. Hanem a szerencse, amit sorsnak mondanak egyesek.

Megülök egy kicsit a ladik szélén, gondolkodom, fölugrik, locsosan a lábam mellett a hal.

Mégis kellene egy ember, szólok végül.

Jól van, lesz, ha annyira akarja, Taligás.

Odaadom a ladikosnak a vászonzacskót, csörög benne néhány testesebb garas. Int, mehetek, a többit intézi. Utánam kiált, a lakhelyemet kérdi.

Nem kell csalódnom, aznap délután valóban érkezik a fickó, megveri a fogadó ajtaját, a nevemet kiabálja, őt úgy hívják, hogy Nevenincs Kelemen. Hatalmas, átfúrt fog lóg a nyakában, vadállat foga.

Nevenincs Kelemennek hívnak, uram.

Tudod, mit akarok?

Tudom, uram.

Ne uramozz, mondj csak Taligást.

Jól van, Taligás. Miért vagy te Taligás?

Fölvezetem a szobámba, könnyen lépked utánam, füttyörészik, bármikor a hátamba döfné a tört. Leültetem, nézem a hatalmas fogat a nyakában. Tigrisfog, vagy valami ilyesmi. Bort tesztek elé, koccintunk. Rossz a nézése, ferde a szája, amiből csak romlott szó jöhet. Sokat bánthatták, mégis sikerült életben maradnia és fölnőnie. A bal halántéka fölött vágás, igen mély, túlélte. Újra töltök neki. Az egyik kisujja hiányzik, lassan körözget a csonkkal, a szeme csillog, nagyon figyel. Iszunk. Julius nem törődik velem, ül a vackában, ingatja a fejét lassan, megfontoltan. Barbara csodálkozva bámulja ezt a Kelemen, nem érti, hogy került ide. Ijedt is, kíváncsi is.

Ez meg mi?, kérdezi Kelemen, és szagolgatni kezdi az üveget.

Ő Barbara, mondom. Énekes. Zeneszerző. Szerelmes.

Ez a vakarcs szerelmes?

Igen, mondom, de még milyen szerelmes.

És kibe szerelmes?

Néha belém, mondom.

Kelemen föláll, ropogtatja a csontjait, hogy indulni kellene. Jól van, de előbb még Juliushoz hajolok, suttogok az arcába, elmegyünk kicsit, Julius, de te ne jöjj most velünk. Olyan helyre megyünk, ahol rossz táncok, gonosz örvények forognak. Kelemen vigyorog rajtunk, aztán még a ferde száját is eltátja meglepetésében, amikor az udvarról kiindulunk.

Hogy ez meg mi?, és ütögeti a bőrt.

A taligám, mondom.

Oda akarja vinni?! Át a vízzen?! Föl a hegyre?!

Igen, mondom, ő megvonja a vállát, még a markát tartja a fizetségért, amit meg is kap, s indulunk. Sokáig számol, kér még. Megkapja. Még hangosak az utcák. Talán most a lehangosabb a környék, ki énekel, ki valamilyen hangszerezen játszik, ki meg csak ordít. A hegy mögé bukott már a nap, nyúlnak az árnyékok. Vár bennünket a ladik, a ladikos szótlan, még csak nem is bólint. A taligára pillant, ismeri már, elhúzza a száját, nagy nyögések közepette emeljük be a ladikjába, akkor a vízbe meríti a lapátjait. Átevickélünk a sötétülő folyón, néha oldalba kap bennünket egy erősebb sodrás.

Kelemen folyton a taligámat bámulja, nem érti. Már sötétben érkezünk, a hegy oldalában várakozik néhány árnyék. Jóllehet még meleg van, de a testeket köpönyegek fedik. Ácsorognak a bokrok-nál, a gyalogutak még fehérülő kezdeténél, meg amott, egy fabódé mellett. Tüzek gyúlnak a hegy oldalában. Lidérces valóban. Csak-hogy lidércek nélkül, gondolom. Haladunk fölfelé, tolom a taligát, nyögök, csorog a szemembe az izzadság.

Kelemen füttyent.

De hiába füttyent, állnak előttünk, két ember várakozik az odú bejárata előtt. Az odú a sziklafalba vájt kicsiny szoba. De lehet, hogy természetes képződmény. Teli a Blocksberg sziklarücskös háta és oldala ilyenekkel, lyukakkal, odúkkal, egy-két nagyszabásúbb barlang is akad. Akik meg várakoznak, olyanok, mint én. Olyan emberek. Olyan férfiak. Baszni jöttek. És meg is teszik. Amikor elvégzik a dolgukat, aminek a hangját jól hallom végig, mert hallok a nyögést, a hörgést, a pillanatnyi öröm után loholó kétségbeesett igyekezetet, akkor lefelé, a folyónak indulnak, Kelemen megint füttyent. Az odúból matatás hallatszik, ruhák surrogása, aztán az imbolygó fénybe lép a lány. Zilált, a haja kócos, az arcát elfestette a maszat. Fiatalon vénült meg. Holnapra görbe lesz, holnapután férgek falatozzák a testét. Áll előttem vékonyan és elesetten, a taligára pislog, rám, nem érti, mit akarok. Ismerős nekem nagyon.

Üljünk le, mondom, leveleket sepregetek egy kőről. Leül, két szem világít, mint a hó. Igen, nagyon hasonlít Paulinára. Annyira hasonlít, hogy kezdem azt hinni, ő az. Tudjuk, a vélekedésből vágy lesz. Még a szagát is érzem, a mosdatlanság párolgását, mégis ölelném, becézném, mert Paulinára gondolok. De azt mondom, nem.

Mit akar az úr akkor?!

Elnézek fölfelé, az imbolygó tüzek irányába. Ha előrepillantok, látom Pestet, ott is lobognak mindenféle fények.

Elszavalom neki Machaut-t, azt a verset, amit Paulina annyira szeretett, azt, amelyik arról szólt, hogy

a költő a lány szolgája lett.

A lány virágként tündökölt.

Liliom volt, rózsza volt, lángolt.

Lángol a hegyoldal is már.

És a hangok, a sikolyok, a hörgések, ahogy a menekülő testek ágakat törnek. A lány sír. Megragadja a kezemet, szorongatja. Hogy vigyem el, vigyem el innen. Utánam jön, rángat, belém kapaszkodik. Nevenincs Kelemen vár az odú bejárata előtt, eltaszítja. A lány sír a földön. Emelem a taligámat, lefelé nehezebb lesz tartani.

Hallom, hogy átkoznak.

Hát ennek nem sok értelme volt, mondja Kelemen.

Miért gondolod, Kelemen?

Magában maradt a mag, Taligás.

De kijött a szó, mondom, és nyögök. Kelemen elgondolkodik. Majd int két, éppen előbukkanó árnyéknak, hogy nem, ezt nem lehet kirabolni, és hogy takarodjanak. Azok meg fontolóra veszik a dolgot, mert nagyon izgatja őket a taligám, végül mégis takarodnak. Komoly becsülete lehet itt Kelemennek. A ladikos közben evett, ahogy meglát bennünket, rongyba csomagolja a kését, a szalonna maradékát a vízbe dobja. Eligazgatjuk a taligát. Kelemen álldogál, a fogát piszkálja, nem segít. Aztán a ladikos úgy evez, hogy nem hallom a lélegzését. Odaát a túlparton Kelemen megfogja a karomat. Leteszem a taligát, nyekken. A sötétben kuvik száll keresztül.

Tanítson meg, mondja.

Mire, Kelemen?

Tanítson meg szavalni.

De miért, Kelemen? Mire kellene neked a vers?, kérdezem.

Kicsit tűnődik, a rossz szája összehúzódik, a rossz ábrázata viogyort mintáz. Megvakarja a tarkóját, bogarakat pöcköl magáról.

Ha az efféle szavak segítenek, azt hiszem, olcsóbban baszik az ember, mondja, és megütögeti a hátamat, hogy most már elmehetek. Menjek el, hordjam el az irhám gyorsan. Esetleg majd ő visszajön. Esetleg, ha úgy fordul a kocka, megkeres engem, sőt, szív az orrán, mintha váratlanul ellágyult volna, biztosan keres majd, ígéri, arra mérget vehetek, de én ebben nem hiszek, nem fog ő keresni engem, nem lesz a légyiszarból méhecske, felejt ő gyorsan, ahogy az efféle szerzetek szokták, mert bár pillanatokra fölfénylik bennük valami vágyakozás, de mert nem természetük fényben, képzeletben,

ködös álomban forgolódni, hiszen a föld, a por, a sár az otthonuk, s ezt még véletlenül sem kicsinyelve mondom, már nem kell számítanom rá. Nem lesz több közöm hozzá. Nem lesz több közöm hozzád, te szegény Nevenincs Kelemen.

Másnap bevásárolok, veszek kis guriga hordó bort, húst, füstölt sajtot. S ahogy Pestről kiérünk, s megpihenünk egy sokágú szentjánoskenyérfa mellett, remeg fölöttünk a tavalyi termés, varjú recseg ránk. Követ hajítok felé, nem találom el, kelletlenül repül tova, átkot nyikorog vissza. A közelben néhány ház fehérlik, kipányvázott tehenek legelnek, lassan egymásra torlódo juhok ballagnak. Sokat ígér a reggeli fény. Óriási fehér pávák táncolnak a tetőkön. Julius nézelődik, majd megfog a vállán egy tücsköt, bekapja, hallom, ahogy reccsen a foga alatt.

Köszönjük el Pesttől, mondom.

Julius újabb tücsköt keres.